

като огънь. Отдавна вече го запитваха за тухли. А той се понамръщи, смукне отъ лулата и отсече:

— Е, почакайте де!... Земята да се сгрѣе. Слънцето да ги опече. Изсѣхнатъ ли на слънце, лесно е тогава... И здрави и хубави сж!

Но сега да чака повече, не бива. И какъ може? Отсреща вече дошли, кой знае отъ де, градинаритѣ работятъ, а той се бави!

Погледна още еднажъ презъ рѣката, въздъхна, наведе глава и се запжти къмъ селото.

Следъ два дни дѣдо Симо дойде заедно съ момчетата си: двама калфи и три чирачета. Докараха кола съ слама, лопати, мотики, дъски, калъпи...

Дъждъ пакъ валѣше. Пристигнаха измокрени, но веднага се заловиха на работа. Почистиха колибата, нахвърляха нова слама отгоре ѝ и тя се засмѣ премѣнена.

Градинаритѣ, наведени надъ лехитѣ, късно забелязаха съседитѣ си. Чичо Ненчо, най-стариятъ отъ градинаритѣ, приближи до рѣката и извика:

— Добре дошли!... Добре дошли!...

Чуха тухларитѣ. Момчетата се обърнаха, чу и дѣдо Симо, но нито се обърна, нито отговори.

Едно отъ чирачетата му рече:

— Дѣдо, единъ човѣкъ вика отсреща.

— Нека вика, — отвърна му сопнато старецътъ.

— Свършилъ си е работа и иска да бѣбре!...

А чичо Ненчо постоя, постоя на брѣга, па се върна при другаритѣ си посраменъ.

Следъ дълго мълчание дѣдо Симо заговори:

— Домъкнали се, кой знае отъ кжде, па той ще ми вика „добре дошли!“ Азъ тука отъ двацетъ години работя, а тѣ вчера се домъкнали и ще ми викатъ „добре дошли!“... А зеръ за добро сж дошли?... Дяволи сж това, а не хора... Цѣло лѣто ще вали... И магия знаятъ да правятъ!...

— Лъжа е, дѣдо, магията! — рече Станчо, най-малкото чираче. — На насъ учителътъ ни каза, че е лъжа!...

— Лъжа ли! — пресѣче го сърдито старецътъ, — ще видишъ ти лъжа. Цѣло лѣто ще вали.

Вечеръта накладаха огънь срѣдъ колибата, заобико-